

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ.

Η ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΔΑΛΙΣ είναι τὸ ὑψηλότερον ἀφ' ὅλα τὰ γνωστὰ ζῶα.—ὁ τράχηλος αὐτῆς μόνον ἔχει ὡς τριῶν πηχῶν μήκος, ἢ δὲ κορυφῆ τῆς κεφαλῆς ὑψοῦται ὑπὲρ τοὺς ἑπτὰ πήχεις ἀπὸ τὴν γῆν. Τὸ σῶμα τῆς εἶναι περίπου ἰσομέγεθες μὲ τὸ τοῦ ἵππου, καὶ ὁμοιομορφον μὲ τὸ τῆς καμήλου. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἥτις εἶναι ὠραιότατη, ἔχει δύο κεράτια ὄρθια, καὶ πρῆσμά τι ἀναμέσον τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἄνωθεν τῆς μύτης. Τὰ ὀμμάτια τῆς εἶναι μεγάλα καὶ λαμπρά, τὸ στόμα μικρὸν, ἢ δὲ γλώσσα τραχεῖα καὶ δευτάτη εἰς τὴν ἄκρην. Αἱ δύο σιαγόνες ἔχουν, ἀφ' ἑκάστου μέρους, ἕξ μυλόδοντας· ἀλλ' ἡ μὲν κάτω σιαγὼν ἔχει καὶ ὀκτὼ τομεῖς, ἢ δὲ ἄνω κἀνένα. Ὁ τράχηλος ὁμοιάζει τὸν τῆς ελάφου· τὰ μηρία τῆς εἶναι λεπτότατα, καὶ ἡ ῥάχις κλίνει ἀπὸ τοὺς ὤμους εἰς τὴν ὀφθαλμῶν. Δέρμα ἔχει κηλιδωτὸν ὡς τὸ τῆς λεοπαρδάλεως· τὸ δὲ χρῶμα του εἶναι μὲν ἀνοικτὸν κόκκινον, ἐν ὅσῳ τὸ ζῶον εἶναι μικρὸν, ἀλλὰ γίνεται βαθύτερον ὅσον αὐξάνει ἡ ἡλικία, καὶ τελευταῖον καταπᾶ εἰς μὲν τὸ θηλυκὸν κίτρινον μελάγχρονον, εἰς δὲ τὸ ἀρσενικὸν μελάγχρονον κλίνον εἰς τὸ μέλαν. Ἡ Καμηλοπαρδαλις ἀναμασσᾷ ὡς πᾶν ἄλλο ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει κέρατα ἐνταντῶν καὶ διχῆλους πόδας· καὶ βόσκειται δὲ ὁμοιοτρόπως, πλὴν ὄχι συχνά, διότι ὁ τόπος, τὸν ὁποῖον κατοικεῖ, δὲν ἔχει παρὰ ὀλίγον χόρτον. Τὴν τροφήν αὐτῆς λαμβάνει τὸ πλεόν ἀπὸ τὰς κορυφᾶς τῶν δένδρων, τρώγουσα τὰ φύλλα καὶ τὰ τρυφερά βλαστάρια. Γεννᾶται δὲ εἰς τὸ νότιον μέρος τῆς Ἀφρικῆς, ὀλίγον τι πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν τοῦ Ἀκρωτηρίου τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, καὶ μάλιστα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ὑπάρχει δένδρον τι ἐξαιρετὸν εἶδους, τὸ ὁποῖον αὐτὴ ὑπεραγαπᾷ.

Ἡ Καμηλοπαρδαλις ἔχει μεγάλην δύναμιν, ἀλλ' εἶναι ἡμερος καὶ δειλή. Ὅταν ὀρμήσῃ κατ' αὐτῆς ὁ λέων, ὑπερασπίζεται διὰ λακτισμάτων, τὰ ὁποῖα γίνονται μὲ ταχύτητα καὶ βίαν ἀπερίγραπτον. Τὰ κέρατά τῆς δὲν μεταχειρίζεται ποσῶς ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς. Τρέχει δὲ ταχύτερα τοῦ ἵππου.

Πρὸ τινῶν χρόνων ἐστάλη ἐξ Αἰγύπτου εἰς Κωνσταντινούπολιν μία Καμηλοπαρδαλις, πρὸς πλουτισμὸν τοῦ βασιλικοῦ ζωοτροφείου. Ὁ φύλαξ αὐτῆς εἶχε συνίθειαν νὰ τὴν ἐκβάλλῃ διὰ γύμνασιν εἰς τὴν εὐρύχωρον ἀνοικτὴν πλατεῖαν τοῦ Ἱπποδρόμου, ὅτε συνήρχοντο καθ' ἡμέραν οἱ Τοῦρκοι παμπληθεῖ διὰ νὰ γνωρισθῶσι μὲ τὸ παράδοξον τοῦτο τετράποδον. Τόσον ἄβλαβος δὲ ἦτον ἡ Καμηλοπαρδαλις αὕτη, καὶ τόσον

ἡμερος κατήντησεν, ὥστε ἤρχισεν ὁ φύλαξ αὐτῆς νὰ τὴν γυρίξῃ καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως· ὁ κόσμος φυσικὰ ἐλάμβανε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ τὴν βλέπῃ, καὶ παντοῦ, ὅθεν ἐπερνοῦσεν, ἐξηπλόνοντο προθύμως ἀπὸ τὰ ἐξώστεγα (σαχνισίνα) φιλικαὶ χεῖρες, προσφέρουσαι εἰς αὐτὴν τίποτε καλόν. Αἱ Τοῦρκισσαι μάλιστα τὴν ἐπειροιοῦντο μ' ἐξαιρετον εὐνοίαν. Αἱ ῥύμαι δὲ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι γενικῶς τόσον στεναί, ὥστε, ἐνῷ ἐπροπατοῦσεν εἰς τὸ μέσον, ἠδύνατο, στρέφουσα τὸν τράχηλον αὐτῆς δεξιὰ ἢ ἀριστερά, νὰ ἐγγίξῃ σχεδὸν τοὺς οἴκους. Μετὰ καιρὸν τινά, ὅτε ἤρχετο εἰς μέρος, ὅπου εἶχε φιλευθῆν πλουσιοπαρόχως, ἀν' ἐτύχαινε νὰ μὴν ἦναι κανεὶς σκυμμένος, ἐκτύπα ελαφρὰ εἰς τὸ ἐξώστεγον, ὡς διὰ νὰ δώσῃ εἶδησιν τῆς παρουσίας τῆς. Ἦτο μὲν εἰς τὸ ἄκρον εὐπειθῆς, ἔδιδευθύνετο εὐκολώτατα· πλὴν, ὡσάκις ἀφίνετο εἰς τὴν ἰδίαν τῆς διακρίσιν, ἐπαιρνε πάντοτε τὴν ὁδὸν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε τοὺς πλειότερους ἢ τοὺς καλητέρους φίλους.

Τὸ 1827 ἐστάλησαν ἄλλαι δύο Καμηλοπαρδάλες εἰς τὴν Εὐρώπην, δῶρα ἀπὸ τὸν Πασσᾶν τῆς Αἰγύπτου, ἢ μὲν, πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας· ἢ δὲ, πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας. Ἡ πρώτη ἀπέθανε τὸ 1829· ἡ ἄλλη ἐξῆ ἀκόμη τὸ 1832, καὶ ἴσως ἔξῃ μέχρι τῆς σήμερον. Θέλουμεν δὲ περιγράψαι αὐτὴν εἰς ἀριθμὸν τινα ἀκόλουθον.

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

Τι ἄλλο παρὰ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν ἠμέρωσε τὰ ἤθη, καὶ ἔφευγεν εἰς τόσῃν κοινωνίαν τὰ ἔθνη; Διὰ νὰ μὴν ἀναδράμωμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους τῆς Ἑλλάδος λαοὺς, οἱ ὁποῖοι, τέχνα κοινῆς μητρὸς, κατεσπαράττοντο ὡς ἄγρια θηρία, ἔφθασαν εἰς ἀκατανόητον διαφθοράν, νομιζῶ πολὺ ἀποδεικτικώτερον νὰ ἐξετάσωμεν μάλιστα τὰ ἀποτελέσματα τῆς θρησκείας εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Γαλλίας καὶ τῶν Βρετανικῶν νήσων, τοὺς ὁποῖους λαμβάνομεν παντοῦ ὡς παράδειγμα τῶν καλῶν. Οἱ πρῶτοι ἐθνοσίαζαν τὴν δυστυχεῖς αἰχμαλώτους εἰς τοὺς βωμοὺς τῶν ψευδῶν θεῶν, καὶ οἱ φιλοπονώτατοι τὴν σήμερον ἦσαν τόσον κατὰ τὴν ὀνηρίαν περίφημοι, ὥστε ἡ Γαλλικὴ ἀδράνεια κατήντησε παροικιακὴ. Ἴδὲ τοὺς Βρετανοὺς, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Κικέρων ἐγράφε πρὸς τὸν Ἀττικόν, ὅτι ματαίως τίς ζητεῖ μεταξὺ αὐτῶν ἀνδράποδα ὁποσοῦν ἐπιτήδεια εἰς ὑπηρεσίαν, ἐπειδὴ σπανίως εὐρίσκειται λαὸς σκαιότερος καὶ ἀμαθέστερος παρ' αὐτόν. Ὅθεν, ὅτε ὁ Ἀργκόλας τοὺς ὑπέταξε, πρῶτοι οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶται εἶδειξαν εἰς αὐτοὺς τὰς

ἀπλυστάτας τῆς οἰκοδομικῆς ἀρχάς. Βλέποντες τὴν μεταβολὴν εἰς τὰ δύο ταῦτα ἔθνη, δὲν δυνάμεθα ν' ἀρηθώμεν ὅτι προήλθεν ἀμέσως ἀπὸ τῆν Χριστιανικὴν πίστιν, ἣτις ἔφερε παντῶ, ὅπου εἰσῆχθη, τὴν καθαρότητα τῶν ἡθῶν, τὰς ἐπιστήμας, καὶ τὰς τέχνας.

Ἄλλὰ τοιαῦτα θαύματα ἐνεργεῖ εἰσέτι πᾶσαν ἡμέραν· ὅθεν οἱ Γροελλανδοὶ τὴν δεχονται παμπληθεῖ· οἱ Ὀπτεντότοι, οἱ Κάφφραι, ἔ ἄλλαι τῆς Ἀφρικῆς ἀγροὶ φυλαὶ, μαγευόμενοι ἀπὸ τῆν οὐράνιον τοῦ Ἐυαγγελικοῦ κηρύγματος δύναμιν, ἀνεγείρουσι πόλεις, νοσοκομεῖα, ἔ παιδαγωγεῖα, ἔχοντες ὅλων τούτων τῶν ἔργων διευθυντὰς τοὺς ἀποστόλους τῆς νέας θρησκείας· οἱ Ἰνδοὶ, ἀρνήμενοι κατ' ὀλίγον τὴν βάρβαρον τοῦ Βραχμῶ λατρείαν, δὲν καίσι πλέον, ὡς ἄλλοτε, τὰς χήρας εἰς τῶν ἀνδρῶν τοὺς τάφους. Ἄλλὰ κατ' ἔσοχὴν εἰς τὰς νήσους τοῦ μεσημβρινοῦ ὠκεανοῦ ἐθροιάμβυσεν ἐσχάτως ὁ Χριστιανισμός. Μεταξὺ δέκα ἔθῶν αἱ κυκλάδες αὐταὶ μετεβλήθησαν παράδοξον τρόποντι καὶ θαυμασίαν μεταβολὴν· ἐπειδὴ ἔχουσιν ἐκκλησίας, ἐπήφισαν σοφοὺς νόμους, ἐσύστησαν τακτικὴν διοίκησιν, ἔμαθαν τέχνας, ἔηνοιξαν σχολεῖα, ὅπου αἱ Σανδουῖκαὶ νῆσοι μόναι στέλλουσιν ὡς 45,000 παιδίων. Καὶ σημείωσε ὅτι ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο εἰμὴ δεσποτισμός, αἱματοχαρῆς εἰδωλολατρεία, δυστυχεῖς ἀγροὶ, καὶ πάθη κτηνώδη. Ὀλίγοι τινὲς ἱεροκήρυκες μὲ τὴν Βίβλον κατῳρθωσαν ἐκεῖ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδαν εἰς ὅλους αὐτῶν τοὺς θεοὺς ἐρωμένους.—*Ηως.*

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ. ΑΡΙΘ. 2.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Ἰταλίας, τὸ συνορευθὸν μὲ τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν, ἀπὸ τὰ Γενοβαῖκά ὄρη ἕως τὸ ἄκρον τῆς Καλαβρίας, ἑπτακόσια περίπου μίλια μακρῶ, σύγκειται, — ἐκτὸς εἰς ὀλίγους τινὰς τόπους, καθὼς εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅπου μεσολαβοῦν λόφοι, — ἀπὸ κορινθία πλατυτάτην χώρας ἐπιπέδου, ἐκτεταμένην ἀπὸ τὸ παράλιον ἕως τὰς ὑψηλείας τῶν Ἀπεννίνων. Τὸ μέρος τοῦτο καλεῖται ἡ Μαργεμνα· εἶναι δὲ πολλὰ νοσηρὸν εἰς τὸ διάστημα τοῦ καλοκαιρίῃ, ἀπὸ τὸν Ἰούνιον ἕως τὸν Ὀκτώβριον· καὶ ὅσοι τῶν κατοίκων ἐμποροῦν μεταφέρονται εἰς τοὺς λόφους, οἱ ὀλίγοι δὲ, οἱ ἔξ ἀνάγκης μένοντες, ὑπόκεινται εἰς διαλείποντα τινὰ πυρετὸν, ὅστις ἰσχυαίνει τὸ σῶμα, ἀφαιρεῖ τὴν ζωτικὴν δύναμιν, καὶ, ἂν δὲν ἐμποδισθῇ σύγκαιρα, κατατῆθαι θανατηφόρος εἰς τὸν πασχοντα. Οἱ ἀγροὶ εἰς τὸ περισσότερον μέρος τῆς ἐκτεταμένης ταύτης χώρας, μάλιστα δὲ εἰς τὰς Ῥωμαϊκὰς καὶ Τοσκανικὰς διαιρέσεις αὐτῆς, εἶναι μέγιστοι, περι-

λαμβάνοντες πολλάκις χιλιάδας σφραγιδῶν. Κρατοῦνται δὲ ἀπὸ ἀνθρώπους εὐκαταστάτους, οἵτινες κατοικοῦν εἰς τὰς πόλεις, ἔχον δ' ἐπιτρόπους καὶ θεράποντας εἰς τὰ ὑποστατικά, διατρίβοντας ἐκεῖ τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ θερισμοῦ. Ἡ γῆ μὲν ὅλη ἐπιδέχεται καλλιέργειαν· ἀλλὰ τὸ περισσότερον αὐτῆς μέρος χρησιμεῖ μόνον εἰς κτηνοτροφίαν· περίπου ἔν τέταρτον ἢ ἔν ἕκτον καλλιεργεῖται ἐτησίως. Χωρῖα ἢ καλύβαι δὲν φαίνονται ποσῶς· μόνον ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐκ μακρῶν διαστημάτων, μέγα τι ἀλλὰ πληκτικὸν οἰκοδόμημα, λεγόμενον Casale, ἔ περιέχον σιτοδοχεῖα, ἀχυρῶνας, ἵπποστάσια, μαγειρεῖον, καὶ κοιτῶνα διὰ τὸν ἐπιστάτην. Ἐπειδὴ εἰς τὰς πεδιάδας ταύτας δὲν ὑπάρχουν σταθεροὶ τινες κάτοικοι, μισθώνονται οἱ χρειαζόμενοι ἐργάται ἀπὸ τὸ ἐνδότερον, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὰ ὑψηλά μέρη τῶν Ἀπεννίνων, ὅπου, ἂν καὶ τὸ κλίμα ἦναι ὑγιεινὸν, δὲν ὑπάρχει ὁμως γῆ ἀρκετὴ πρὸς ἐνασχόλησιν τῶν ἐντοπίων χωρικῶν. Γενικῶς καταβαίνουν ἀπὸ τὰ ὄρη τὸν Ὀκτώβριον, ἀνά ἑκατοντάδας, ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιαν ὁδηγοῦ τινός, ὁ ὁποῖος συμφωνεῖ μὲ τὸν ἐπίτροπον τοῦ ὑποστατικοῦ διὰ τὰς δουλεύσεις καὶ τὸν μισθὸν αὐτῶν. Λογαριάζεται ὅτι ἐτησίως καταβαίνην εἴκοσι περίπου χιλιάδες τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ῥώμης μόνον. Πολλοὶ αὐτῶν μένουσιν ἕως τὸν Μάιον, ἐνησχολημένοι εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας τῶν χωραφίων· λαμβάνουσι δὲ ἀπὸ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἕως δύο δραχμὰς καθ' ἡμέραν. Κυριωτέρα τροφή των εἶναι ἡ πολέντα, προσφάγιόν τι κατεσκευασμένον ἀπὸ ἄλευρον Ἀραβοσίτινον βρασμένον μὲ νερὸν καὶ ἄλας, καὶ κάποτε ἠρτυμένον μὲ γάλα ἢ μὲ ξηστὸν τυρίον. Πλαγιάζουσι δὲ καταρῆς, εἴτε εἰς τὸ κεντρικὸν οἰκοδόμημα, εἴτε ὑπὸ τὴν σκέλην προσωρινῶν καλυβῶν, καυωμένων ἀπὸ καλάμα, τὰ ὅποια γίνονται ἀφθόνως εἰς τὰς χώρας ταύτας.

Τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἀπαιτεῖται αὐξησις ἐργατῶν· εἶναι δὲ αὕτη ἢ πλέον κρίσιμος ἐποχὴ διὰ τοὺς ταλαιπώρους ἐκεῖνους ἀνθρώπους, οἵτινες, ἀνά χιλιάδας ἐρχόμενοι ἀπὸ τὴν καθαρὰν καὶ ὑγιεινὴν ἀτμοσφαῖραν τῶν χωρίων των, ἀναπνεύν τὸν λοιμικὸν ἀέρα τῶν πεδιάδων, ἐργαζόμενοι τὴν ἡμέραν ὑπὸ καυστηρὸν ἥλιον, καὶ κοιμώμενοι τὴν νύκτα ὑπαίθριοι, εἰς τὰς βαρεῖας δρόσους καὶ εἰς τὸ δάγκαμα κωνώπων ἔ ἄλλων ἐντόμων ἐκτεθειμένοι. Οἱ θερισταὶ μισθώνονται διὰ δώδεκα ἢ δεκατέσσαρας ἡμέρας, καὶ πληρόνεται ὑπὲρ τὰς δύο δραχμὰς τὴν ἡμέραν. Τρέφονται δὲ ἔ καλῆτερα τὸν καιρὸν τοῦτον, καὶ τοὺς δίδεται προσεῖτι περισσὸς οἶνος καὶ νερόν. Ὁ σίτος πρέπει